

**Uchwała Nr / /2025
Rady Powiatu w Kielcach
z dnia2025 r.**

w sprawie przekazania skargi do rozpatrzenia zgodnie z właściwością

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 107 z późn. zm.) w związku z art. 231 i 235 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572) oraz § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz. U. Nr 5, poz. 46), Rada Powiatu w Kielcach uchwała, co następuje:

§ 1

Rada Powiatu w Kielcach uznaje się za organ niewłaściwy do rozpatrzenia skargi z dnia 10.11.2025r. (otrzymanej od Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Kielcach w dniu 18.11.2025r.) i przekazuje skargę A.M., K.M., J.O., A.O., reprezentowanych przez radcę prawnego P.U., do rozpatrzenia według właściwości:

- 1) W przedmiocie żądania wznowienia postępowania administracyjnego i ustalenia czy Starosta Kielecki dopuścił się naruszenia prawa administracyjnego – do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach,
- 2) W przedmiocie żądania zgłoszenia sprawy do Prokuratury Rejonowej w Kielcach, a także podjęcia pilnych działań administracyjnych w celu zaprzestania działalności uciążliwego komina wędzarniczego – do Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska.

§ 2

1. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Powiatu w Kielcach do przekazania skargi, o której mowa w § 1, organowi właściwemu do jej rozpatrzenia – Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Kielcach oraz Świętokrzyskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, wraz z niniejszą uchwałą oraz jej uzasadnieniem.
2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Powiatu w Kielcach do przekazania skarżącym niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Kielcach.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Jacek Kuzia

Przewodniczący Komisji

Michał Sipika

SPRAWDZONO POD WZGLĘDEM
FORMALNO - PRAWNYM

RAJONOWY
RUBINOWSKI
Kielce 2010

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10.11.2025r. radca prawny P.U., reprezentując czterech mieszkańców gm. Miedziana Góra, zwrócił się do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Kielcach z żądaniem wznowienia postępowania administracyjnego prowadzonego przez Starostę Kieleckiego w sprawie znak: RO-II.6224.4.2025.AL, a także o ustalenie czy Starosta Kielecki dopuścił się naruszenia prawa administracyjnego, w tym prawa do udziału w postępowaniu i zapewnienia przejrzystości w procesie wydawania decyzji. Ponadto w piśmie tym zawarto żądanie zgłoszenia sprawy do Prokuratury Rejonowej w Kielcach w celu zbadania, czy działanie urzędników Starostwa stanowi naruszenie przepisów prawa, uzasadniające podejrzenie popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień, a nadto zwrócono się o podjęcie pilnych działań administracyjnych w celu zaprzestania działalności uciążliwego komina wędzarniczego. Reprezentujący skarżących pełnomocnik zarzucił Staroście Kieleckiemu, że mając świadomość, iż prowadzone przezeń postępowanie administracyjne nie uwzględniało należycie interesu społecznego, w tym nie zapewniało udziału w nim mieszkańców, którzy są bezpośrednio narażeni na szkodliwe skutki działalności zakładu , podjął próbę legalizacji jego działalności, która w ocenie pełnomocnika skarżących jest ewidentnie nielegalna i stanowi zagrożenie dla środowiska, co może ponadto uzasadniać podejrzenie popełnienia przez urzędników Starostwa przestępstwa przekroczenia uprawnień.

W dniu 19 listopada 2025r. wpłynęło do Przewodniczącego Rady Powiatu w Kielcach pismo Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska przekazujące pismo radcy prawnego P.U. z dnia 10.11.2025r., kwalifikując je jako skargę na działanie Starosty Kieleckiego.

21.11.2025r. Przewodniczący Rady Powiatu w Kielcach przekazał otrzymaną przezeń korespondencję do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu w Kielcach.

Pismem z dnia 21.11.2025r. Przewodniczący Komisji Skarg, Wniosków i Petycji zwrócił się do Starosty Kieleckiego o zajęcie stanowiska w sprawie będącej przedmiotem skargi.

Z wyjaśnień udzielonych przez p.o. Dyrektora Wydziału Rolnictwa, Leśnictwa i Środowiska wynika, że decyzją znak: RO-II.6224.4.2025.AL z dnia 28.04.2025 r. Starosta Kielecki udzielił pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji eksploatowanych na terenie zakładu , gdzie Pan G. T. prowadzi działalność gospodarczą. Od ww. decyzji nie wpłynęło odwołanie. Nie wpłynął również, stosownie do art. 145 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), wniosek o wznowienie postępowania w wyżej wzmiankowanej sprawie. Ponadto wskazano, że Pan G. T. wystąpił w styczniu 2025 roku z wnioskiem opracowanym w myśl art. 180 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2025 r., poz. 647) o wydanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, z instalacji eksploatowanych na terenie ww. przedsiębiorstwa.

Pan G. T. zobligowany był z mocy prawa do uregulowania stanu prawnego związanego z emisją zanieczyszczeń do powietrza z terenu zakładu w myśl art. 180 ww. ustawy. W trakcie prowadzonego postępowania powiadomiono stronę (wnioskodawcę), o możliwości zapoznania się z aktami oraz wypowiedzenia się co do istoty sprawy. W wyznaczonym terminie strona nie wniosła uwag. Zgodnie z art. 184 ust. 1 p.o.ś. pozwolenie wydaje się wyłącznie na wniosek prowadzącego instalację. Z kolei art. 185 ust. 1 cytowanej ustawy, który jest przepisem szczególnym, wskazuje, że stronami postępowania o wydanie pozwolenia są prowadzący instalację oraz, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, władający powierzchnią ziemi na tym obszarze – co w tym przypadku nie miało miejsca. Wobec powyższego w sprawie nie ma zastosowania art. 28 ustawy z 14.06.1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572) zgodnie z którym, stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Zatem jako stronę uznano wyłącznie prowadzącego instalację czyli Pana G. T., natomiast Wójt Gminy Miedziana Góra został powiadomiony o prowadzonym postępowaniu (otrzymał zawiadomienie oraz decyzję do wiadomości), w ramach przyjętej dobrej praktyki. Wedle udzielonych wyjaśnień, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, stronami postępowania w omawianym przypadku, nie są mieszkańcy sąsiednich nieruchomości znajdujących się wokół zakładu. Ponadto w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, przeprowadzono także oględziny, które wykazały zgodność stanu faktycznego z przyjętymi założeniami i rozwiązaniami znajdującymi się we wniosku o wydanie pozwolenia, a załączone wyniki obliczeń rozkładu stężeń substancji zanieczyszczających, nie wykazały przekroczeń dopuszczalnych norm i emisji, określonych w obecnie obowiązujących przepisach. Instalacje i procesy stosowane w zakładzie nie podlegają standardom emisyjnym wg. rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 24 września 2020 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów (Dz.U. z 2020 r., poz. 1860). Ponadto, instalacja pracuje tylko 3 dni w tygodniu po 8 godzin, w systemie jednozmianowym. Mimo to, w decyzji zobligowano wnioskodawcę do wykonania jednego pomiaru wielkości emisji z instalacji zlokalizowanych na terenie Zakładu w 2025r., a także do ewidencjonowania i rozliczania wielkości emisji w systemie półrocznym, metodą wskaźnikową. Obliczanie wielkości emisji metodą wskaźnikową odbywa się poprzez zgłoszenie danych do Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE), który administruje systemem i jest organem właściwym w tej kwestii. Decyzja Starosty Kieleckiego znak: RO-II.6224.4.2025.AL z dnia 28.04.2025 r. reguluje stan formalno-prawny w zakresie wprowadzania substancji do powietrza a nie legalizuje działalności Pana G.T.

Zgodnie z art. 235 § 1 k.p.a. skargę w sprawie, w której wydano decyzję ostateczną, uważa się zależnie od jej treści za żądanie wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji albo jej uchylecia lub zmiany, które mogą być uwzględnione, z zastrzeżeniem art. 16 § 1 zdanie drugie k.p.a.

W myśl art. 150 § 1 k.p.a., organem administracji publicznej właściwym w sprawach o wznowienie postępowania jest organ, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji.

Wedle art. 150 § 2 k.p.a., jeżeli przyczyną wznowienia postępowania jest działalność organu wymienionego w § 1, o wznowieniu postępowania rozstrzyga organ wyższego stopnia, który równocześnie wyznacza organ właściwy w sprawach wymienionych w art. 149 § 2 k.p.a. Celem art. 150 § 2 k.p.a. nie jest to, aby kompetencja do orzekania w sprawie dopuszczalności wznowienia przeszła na organ wyższego stopnia, lecz to, aby organ pierwszej instancji, którego działanie jest powodem wystąpienia wad wznowieniowych w decyzji, nie wznowiał i nie prowadził postępowania w sprawie, a więc nie był „sędzią” we własnej sprawie (*por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 maja 2018r., sygn. II OSK 1507/16, z dnia 10 sierpnia 2011r., sygn. I OSK 1400/10, prof. dr hab.*

prof. dr hab. Stosownie do art. 157 § 1 i § 2 k.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze – ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Zgodnie z art. 17 pkt 1 k.p.a. organami wyższego stopnia w rozumieniu kodeksu są w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego – samorządowe kolegia odwoławcze, chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (t. j. Dz. U. z 2024r. poz. 425), zwanej dalej: „u.i.o.ś”, do zadań inspekcji ochrony środowiska należy kontrola podmiotów korzystających ze środowiska w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024r. poz. 54). W myśl art. 3 pkt 2 u.i.o.ś, organem inspekcji ochrony środowiska jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska jako organ rządowej administracji zespolonej w województwie.

Wedle art. 304 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (t. j. Dz. U. z 2025r.), instytucje państwowe i samorządowe, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora lub Policję oraz przedsięwziąć niezbędne czynności do czasu przybycia organu powołanego do ścigania przestępstw lub do czasu wydania przez ten organ stosownego zarządzenia, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa.

Stosownie do art. 231 § 1 i § 2 k.p.a., jeżeli organ, który otrzymał skargę, nie jest właściwy do jej rozpatrzenia, obowiązany jest niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, przekazać ją właściwemu organowi, zawiadamiając równocześnie o tym skarżącego, albo wskazać mu właściwy organ. Informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w zakresie danych przetwarzanych przez organ przekazujący skargę, dołącza się do zawiadomienia o przekazaniu skargi. Zgodnie z § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz. U. Nr 5, poz. 46), jeżeli skarga lub wniosek dotyczy kilku spraw podlegających rozpatrzeniu przez różne organy, organ, do którego wniesiono skargę lub wniosek, rozpatruje sprawy należące do jego właściwości, a pozostałe przekazuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, właściwym organom, przesyłając odpis skargi lub wniosku, i zawiadamia o tym równocześnie wnoszącego skargę lub wniosek.

W związku z powyższym Komisja Skarg, Wniosków i Petycji rekomenduje Radzie Powiatu w Kielcach stwierdzenie braku właściwości do rozpatrzenia przedmiotowej skargi i przekazanie spraw do rozpoznania organom wskazanym w § 1 niniejszej uchwały. Biorąc powyższe pod uwagę podjęcie niniejszej uchwały jest konieczne i uzasadnione.

Przewodniczący Komisji

Michał Sipika

